

მხედლ თუმანიშვილის სახელობის
თეატრალური სკოლების განვითარების
ფონდი
Tumanishvili Theatre Foundation

ქართული პიესა 2015

გამომცემლობა „კენტავრი“
თბილისი
2016

და-ქოც-ნაც-ეხულები

დრამა ორ მოქმედებად

მოქმედი გმირები:

თიკო – ექიმი 50 წლამდე

საბა – 50-ს გადაცილებული

გუგა – თიკოს ვაჟი

ნინი – გუგას შეყვარებული

ეკა – ლაბორანტი, 27 წლის

დოღო ექიმი

საბას მეგობრები: გია, ზურა, ნიკუშა, ჯარჯი, დიმა და
სხვები

მოქმედება პირველი

ჩაბნელებული კაბინეტი.

ოდნავ იკვეთება სილუეტები. კომპიუტერის მაგიდასთან ახალგაზრდა გოგონა ზის, (კკა) ლაბორანტი, და ტექსტს კრეფს. სპეციალურ საწოლზე პაციენტი ქალბატონი წევს, მასთან ახლოს კი მაღალ, სატრიალო სკამზე ექიმი ზის (თიკო, 50 წლამდე, კარგად შემონახული). თიკო სპეციალურ ხელსაწყოს ასრიალებს ავადმყოფის სხეულზე და თან ეკრანს უყურებს.

თიკო: რამდენი წლის ბრძანდებით?

პაციენტი ქალი: რამდენის ვიქნები?

თიკო: არ ვიცი, ქალბატონო?!

ეკა: დაბადების თვე და რიცხვი.

პაციენტი ქალი: ორმოცდაშვიდის ვარ... 6 აგვისტო.

თიკო: კისრის არეში გაქვთ ტკივილები?

პაციენტი ქალი: ცოტა.

თიკო: რამდენი ხანია?

პაციენტი ქალი: ორი წელია, თითქმის ყოველდღე.

თიკო: გადატრიალდით და გვერდზე დაწექით...

(კკას) კაროტიდულ სისტემაში ვლინდება ვასკულური რეზისტელობის მატების ტენდენცია pimcccca dex-o.93, pi mca sin-095...

ეკა (იმეორებს): ...კარ-ოტიდ-ულ სისტემაში ვლინდება ვასკულური რეზისტელობის მატების ტენდენცია pimcccca dex-o.93, pi mca sin-095...

პაციენტი ქალი: დღე არ არის, რო რამე არ მტკიოდეს, ხან რა – ხან რა. ჩემ ასაკამდე რო მოხვალთ, ღმერთმა თქვენ კარგად გამყოფოთ, მეც 40 წლამდე წამალი არ დამჭირვებია.

ეკა: აჰა, ჰა, ჰა (გადაიხარხარებს).

თიკო: ეკა?!

ეკა: უკაცრავად.

პაციენტი ქალი: რა აცინებს? ისე ჩემი შვილიშვილიც ასე უაზროდ იცინის.

თიკო: ინტრაკრანიულად ზომიერად გადატვირთულია

ორივე კავერნოზული სინუსი, მარჯვნივ 18 სმ, და სწორი სინუსი 30 სმ...

ეკა: *(ხმაბლღა იმეორებს და თან ტექსტს კრეფს)*
...ინტრაკრანიულად ზომიერად გადატვირთულია ორივე კავერნოზული სინუსი, მარჯვნივ 18 სმ, და სწორი სინუსი 30 სმ.

(პაციენტი კაცი სიბნელეში კარს შემოაღებს).

პაციენტი კაცი: ექიმო, შემოვიდე?

პაციენტი ქალი: აჰ! გახდილი ვარ, სად მოდის?!

თიკო: სად უნდა შემოხვიდეო?! ვერ ხედავო, ავადმყოფი მყავს.

პაციენტი კაცი: ვაა?! ამდენი ხანი რით ვერ გასინჯა?!
(გაბრაზებული ვაიჯახუნებს კარს).

პაციენტი ქალი: დამინახა?

თიკო: არა, ქალბატონო, ნუ ნერვიულობო.

პაციენტი ქალი: სანერვიულოს მეტი რა მაქვს?!

თიკო: აქ გტკივათ?

პაციენტი ქალი: მგონი კი, ცოტა...

თიკო: მარცხენა, 23, 4, მარჯვენა 22, 1...

ეკა: *(იმეორებს)* მარცხენა, 23, 4, მარჯვენა 22, 1...

პაციენტი ქალი: გადავრჩები, ექიმო? თუ უკვე გვიან არის?

თიკო: *(ღუმს, საქმეშია ჩართული).*

პაციენტი ქალი: რა, არ გადავრჩები? *(ტირილი ეპარება ხმაში)*

თიკო: ქალბატონო, დაწყნარდით, რა გაქვთ სატირალი. მე გამოკვლელების პასუხებს ვწერ, მკურნალობას თქვენი ექიმი დაგინიშნავო. საგანგაშოს აქ ვერაფერს ვერ ვხედავ.

(რეკავს ტელეფონი).

თიკო: *(ეკას)* გუგაა?! უთხარი, რო არ მცალია, ცოტა ხანში გადავურეკავ.

ეკა: ალო, გუგა, შენ ხარ?! დედაშენი დაკავებულია, ცოტა ხანში, მე თვითონ გადავურეკავო... რაა?!... გუგა არა ვარო, ქალბატონო თიკო.

თიკო: აბა, ვინ არის? კითხე.

ეკა: ვერ მოგასაწერი, დაკიდა.

თიკო: კარგი. გააგრძელე. კვანძის მოცულობა იგივე, არ გაზრდილა.

ეკა: *(იმეორებს)* კვანძის მოცულობა იგივე.

თიკო: კარგი, თავისუფალი ხარო, ქალბატონო. შეგიძლიათ ადგეთ. ისე, წონაში თუ დაიკლებო, ტკივილებიც ნაკლები გექნებათ.

(პაციენტი წამოდგება და ჩაბმას იწყებს).

პაციენტი ქალი: პასუხს ვერ მეტყვით?

თიკო: რის პასუხს?

პაციენტი: რა მჭირს?

თიკო: თქვენი მკურნალი ექიმი შეაჯერებს ყველა პასუხს ექოსკოპიის, ანალიზების და ის გეტყვით. შემდეგი! შემოდით. თქვენ თავისუფალი ბრძანდებით. ეკა, მომაწოდე ჩემი ტელეფონი. *(ეკა მობილურს აწვდის. თიკო იწყებს შემოსული ზარების ნახვას).*

(პაციენტი ქალი ისევ დგას).

თიკო: თავისუფალი ბრძანდებით.

პაციენტი ქალი: ქალაქს არ მაძლევთ?

თიკო: რა ქალაქს?!

პაციენტი ქალი: კაცო, ამდენი ხანი რო მსინჯეთ და წერდით?!

თიკო: სანამ თქვენ ექიმთან მიხვალთ, იქ დაგხვდებით. ჩვენ გაეუზ ზავნით ინტერნეტით.

პაციენტი ქალი: უუჰ?! *(უკმაყოფილო გადის)* არ გვინდოდა ის მთავრობა?!. ესენი ხო აგვაშენებენ, წესიერად პასუხს რო არავინ გაგცემს... *(ბურტყუნ-ბურტყუნით გადის).*

(შემოდის პაციენტი კაცი).

პაციენტი კაცი: სად დავწვე?

ეკა: აქეთ მობრძანდით. წელს ზემოთ გაიხადეთ.

პაციენტი კაცი: კი, ბატონო, რა პრობლემაა?!

თიკო: *(თიკო მობილურზე რეკავს და თან ახალი პაციენტის გასასინჯად ემზადება).* ალო, თქვენ მირეკავდით, დიახ თიკო ვარ. თქვენ ვინ ბრძანდებით?!. უკაცრავად?!. ვერ გიცანით?! არა, არც ხმაზე არ მეცნობით. იცით რა, ამდენი დრო არ მაქვს, ან მითხარით, რომელი ხარო, ან... უკაცრავად, მაგრამ უნდა გავთიშო, პაციენტი

მელოდება. რაა?! საბა?! ვინ საბა?! ააა?! საბა!
ჩამოხვედი?! როდის ჩამოხვედი?! კარგი, რა ვიცი...
საღამოს კი, კი მცალია, მეც ძალიან გამიხარდება...
რა ვიცი, თუ გინდა, ჩემთან ამოდი სახლში. კი, ისევ იქ
ვცხოვრობ! კარგი, საღამომდე.

(თიკო ტელეფონს გათიშავს და მაგიდზე დადებს. დუმს).

ეკა: მოხდა რამე?

თიკო: არა, ისეთი არაფერი. უბრალოდ, 30 წლის უნახავი
მეგობარი ჩამოვიდა და...

ეკა: გავაგრძელოთ?

თიკო: მოიცა ერთი წუთით, *(რეკავს ტელეფონზე)* დოღო, აქ
ხარ, მოხვედი უკვე?! შეგიძლია შემცვალო? კი, ახლავე
სასწრაფოდ უნდა გავიქცე. არა, ყველაფერი რიგზეა.
კარგი, გელოდები. კი ახლავე.

*სიბნელეში ქალის ახლი სილუეტი გამოჩნდება,
რომელიც ექიმის სკამზე ჯდება და იქვე შეუდგება
საქმეს, თიკო ოთახიდან გადის.*

დღღღ ექიმი: ასაკი?

პაციენტი კაცი: 71-ის გახლავართ.

დღღღ ექიმი: მითხარით, აბა, რა ჩივილები გაქვთ? რა
გაწუხებთ? რამდენი ხანია?

პაციენტი კაცი: საიდან დავიწყო?

დღღღ ექიმი: თავიდან.

პაციენტი კაცი: თავიდან?! თავიდან მეოთხე კლასში ვიყავი,
პირველად რო მომცა შეტევა აქ, მაშინ ბრმანაწლავი
ეგონათ და სასწრაფოდ გამიკეთეს ოპერაცია, სუ
ტყუილად ამომაჭრეს. მერე ისევ რო ამტკივდა, ერთი
კაი ექიმი იყო ჩვენ რაიონში, ლოთი, სამსახურიდან
გამოგდებულნი, მაგრამ ისეთ დიაგნოზს სვამდა, ესეც კი
ვერ აჯობებდა *(კომპიუტერზე)*...

თიკოს ბინა.

თიკო კარს აღებს და ოთახში შემოდის. ხელში ბევრი პარკი უჭირავს და თმის ვარცხნილობა ახლი გაკეთებული აქვს.

გუბა: ნინი, შენ ხარ?!

(მეორე ოთახიდან 26-27 წლის სიმპათიური ბიჭი გამოდის).

თიკო: ნინის ელოდები?

გუბა: წავიდეს, მაგის კარგიც...

თიკო: რა იყო, კიდევ იჩხუბეთ?!

გუბა: მე რა ვინხუბე?! თვითონ გაგარდა. მორჩა რა, ამომივიდა, აქა მყავს, დავაი დაახვიოს.

თიკო: ოჰ, ვითომ ჯერაც არ გინხუბიათ?!

გუბა: შენ რა გჭირს?

თიკო: რა მჭირს?!

გუბა: რავი, თავზე?

თიკო: არაფერი?!

გუბა: რა არაფერი?!

თიკო: ააა, ხოლ?! სალონში ვიყავი.

გუბა: მიდიხარ სადმე?

თიკო: არა, ჩემთან მოდის სტუმარი.

გუბა: ვაა, რა თოხლებია?! *(ვახხნის მუყაოს ყუთს)* ვინ სტუმარი?

თიკო: ჩემი ძველი ნაცნობია, დიდი ხანია, არ მინახავს...

გუბა, მოაჭერი, რაა, მაგ ხაჭაპურს, ხელით რატო გლიჯავ?!

გუბა: ოო, მივდივარ რა, მენქარება. დიდი ხანი რამდენია?

თიკო: ალბათ, 30 წელი.

გუბა: მერე იცნობ?

თიკო: მგონი კი.

გუბა: ქალია თუ კაცი?

თიკო: კაცი.

გუბა: ეს ნახე, ტოო?! კაი წავედი და წესიერად. შე მაიმუნო?!

თიკო: გუგა?! შენ თვითონ წესიერად და ძაან არ დააგვიანო.

გუგა: კაი, ერთი 50 ლარი მომეცი რაა?!

თიკო: რა ამბავია?!

გუგა: რა რა ამბავია და შეყვარებულმა მიმატოვა, რაა, გული არ გადავაყოლო?

თიკო: რაზე იჩხუბეთ? ისევ იმაზე?

გუგა: ჰო, აბა, ჩვენ სხვაზე არაფერზე არ ვჩხუბობთ! ტიპი ამის იქით ვერაფერს ვერ ხედავს, ესლა ხო კარგად არის, მაგისმა საყვარელმა მთავრობამ ხო... *(„გაუღლო“ – ქესტიო)* მამამისს ბოლომდე, ჯერ სად არიან?! ...აი თავისი ხელფასით ერთხელაც რო ვეღარ წავა სალონში, მერე აქოს ისევ ეს დამპყლები.

თიკო: იცი, რა მიკვირს, გუგა?! შეყვარებულებს პოლიტიკის მეტი სალაპარაკო რო არა გაქვთ და ამაზე რო ჩხუბობთ ყოველდღე...

გუგა: ო, მაიცა რაა, დღეს ეს უკვე მარტო პოლიტიკა აღარ არის! ადამიანის გაგებაა, „ქოცი“ თუ ხარ, ესე იგი, ბნელი ხარ, აქ ჩაღპობა გინდა და მაშინ ნუღარ მებლატავები ევროპაზე და თავისუფლებაზე, შევთანხმდეთ, რო ბნელი ხარ!

თიკო: ესეთი რადიკალები როგორ ხართ, ვგიჟდები, შეიძლება ყველაფერს ორ ფერში ხედავდეთ?

გუგა: აუ, დედანემი ხარ, თორე შენნაირი ტიპები კიდევ ყველაზე მაგრად არ მევასება და ყველა ქვეშაფსია და სიაფანდი მგონია, „აქ ეცც არ მოწონთ“ „იქ იცც მოწონთ“ *(ენის მოჩლექით)* დავაი რაა?! მაგარი ტრუხა ბაზარია, წავედი, წავედი...

თიკო: ო, რა ხარ შენ?!

გუგა: აჰა, ესეც, ტაქსის ფული ხო მინდა *(საფულიდან კიდევ ერთ კუბიურას ამოიღებს)*

თიკო: გუგაააა?!

გუგა: კაი, წავედი, გოცნი.

(გუგა მიდის, თიკო პროდუქტს ალაგებს და ტანსაცმელს იცვლის. კარზე ზარია, თიკო აჩქარდება, სასწრაფოდ ფეხსაცმელებს გამოიცვლის და კარისკენ წავა, ზარს

ბრახუნიც მოჰყვება.)

თიკო: ახლავე!

*თიკო კარს აღებს, ოთახში გუგას ასაკის გოგონა შემოდის,
შინაურულად მოისვრის ჩანთას.*

თიკო: შენ ხარ, ნინი?

ნინი: ხო, როგორ ხართ, თიკო დეიდა?

თიკო: კარგად, შენ?!

ნინი: რაფი, ვინხუბეთ.

თიკო: ვიცი, მითხრა.

ნინი: ხოო?! სად არის გუგა?!

თიკო: არ ვიცი, ცოტა ხნის წინ წავიდა.

ნინი: თავზე რა გჭირთ?!

თიკო: რა მჭირს?

ნინი: არა, არაფერი, რაღაც სხვანაირად მომეჩვენეთ.
მის ოთახში დავფლოდები, კარგი?! ხო შეიძლება?
(ამთქნარებს)

თიკო: კი ბატონო.

*ნინი გადის და კარს გაიხურავს. თიკო სარკეში
ჩაიხედავს და თმას შეიკრავს. კარზე მოკრძალებული
კაკუნია, ჩერდება, თითქოს, არ არის დარწმუნებული,
რომ ნამდვილად გაიგონა. კაკუნი ისევ მეორდება. თიკო
კარს აღებს. ოთახში მისივე ასაკის მამაკაცი შემოდის,
ხელში ვარდების უზარმაზარი თაიგულით.*

თიკო: ვაა, საბა?! შემოდი.

საბა: შეიძლება?! ეს შენ!

თიკო: დიდი მადლობა! როგორ ხარ? ქუჩაში რო
შემხვედროდი, ვერც გიცნობდი.

საბა: მართლა?! მე კიდევ ძალიან ადვილად გიცნობდი,
საერთოდ არ ხარ შეცვლილი.

თიკო: ო, კაი ახლა, არ გინდა.

საბა: გეფიცები, თმებიც კი ისე გაქვს, როგორც მაშინ
ატარებდი.

თიკო: ა, ჰოო, მართალი ხარ, ასე მქონდა სტუდენტობის
დროს.

საბა: არ მითხრა, რო ეს ტყემლები შენი გაკეთებულია?!
(ახლოს მივა და თაროზე შემოლაგებულ ქილებს

დააკვირდება)

თიკო: და ეს მურაბებიც...

საბა: კაი რაა?! მაგას ვერასოდეს წარმოვიდგენდი, შენ და სამზარეულოში ფუსფუსი?!

თიკო: მეც ბევრ რამეს ვერ წარმოვიდგენდი...

საბა: ისე, მართლა ვერ მიცნობდი?! პრინციპში, არც თმები მაქვს დიდად გაცვენილი და არც ღიპი არ დამიღია...

თიკო: კი, მაგრამ მაინც ვერ გიცნობდი, ახლაც ვერ გიცნობ...

საბა: წავალ მაშინ.

თიკო: ჰა, ჰა, ჰა, კაი ხო, გაგეხუმრე, დაჯექი.

საბა: მოიცა, ჯერ მოვათვალიერო აქაურობა...

თიკო: არაფერი არ არის შეცვლილი, რაც ჩემი მშობლები გარდაიცვალნენ, აქ დაგბრუნდი.

საბა: მე პირველად ვარ შენთან, სახლამდე კი მოვსულვარ ბევრჯერ, მაგრამ სახლში არასოდეს არ... მიშვებდი.

თიკო: მართლა?! ეგ არ მახსოვდა.

საბა: სამაგიეროდ, მე მახსოვს ყველაფერი ძალიან კარგად.

თიკო: მერე კაია, ეგეთი კარგი მესხიერება თუ გაქვს, მაგას რა ჯობია. ჩაი თუ ყავა?

საბა: ჩაი, თუ შეიძლება. მესხიერების რა მოგახსენო, როცა ოკეანის გაღმა ხარ ათეული წლები და ერთსა და იმავეს იხსენებ, აღარ გავიწყდება.

თიკო: ახლავე, ჩაი და ხაჭაპურიც მაქვს.

საბა: შენ გამოაცხვე?

თიკო: ოოჰ, ბოდიში... ამჯერად... რა ხაჭაპური გამოვაცხვე?!

საბა: რა იყო, ამეებს თუ აკეთებ, ხაჭაპური რაღაა?!

თიკო: რამდენი წელია, რაც წასული ხარ? ალბათ, 25, არა?!

საბა: 24 წელი, სამი თვე და ერთი კვირა.

თიკო: ჰმ, კარგად დაგითვისლია.

საბა: შენც დიდად არ შეგეშალა?!

თიკო: ხოო.

საბა: მომიყევი, რას შერები?

თიკო: ამერიკაში შენ იყავი, მე რა უნდა მოგიყვე.

საბა: ოო, ამერიკის დედაც.

თიკო: შენ ამბობ, ბიჭო, მაგას?.. ამერიკაზე აბოლებდი.

საბა: ეეჰ, მაიცა რაა?! ისე, დედას ვფიცავარ, მართლა არა ხარ შეცვლილი. ხო... (ნუ) რა თქმა უნდა, წლები თავისას მაინც შვრება, მაგრამ, მე აქ ხალხი ვნახე... რა ჭირთ? მართლა ვერ ვიცანი.

თიკო: მოიცა ერთი, რაო, რა თქვი ამერიკაზე?

საბა: კი, მართალი ხარ. ნაღდად ვაბოლებდი და რო არ წავსულიყავი, დეპრესიისგან მოვკვდებოდი ნამდვილად.

თიკო: მერე?

საბა: მერე, ხო გითხარი, ამერიკის დედაც...

თიკო: ეგრე თუა, ამდენი წელი რამ გაგაჩერა?

საბა: რა ვიცი, რა ვიცი?! სხვა გზა აღარ მქონდა.

თიკო: კაი რა, მაგას ვერ ვიგებ, რა სხვა გზა, სახლში დაბრუნებას მიზეზი არ სჭირდება.

საბა: კუდამოძუებული ვერ დაგბრუნდებოდი უკან. აუ, დაჯექი რაა?! ამდენს რას ჩალიჩობ?

თიკო: კი ახლავე, ჩაი დავასხი და მოვდივარ.

საბა: და თუ შეიძლება, ეს ფანჯარაც მივხუროთ.

თიკო: რატო, გცივა?

საბა: არა, ორპირია.

თიკო: ოჰ, ეს რა მშიშარა გამხდარა?!

საბა: გაარტყი, ნაღდად ეგრეა, მართლა მშიშარა გავხდი, ან ყოველთვის მშიშარა ვიყავი და ვფარავდი.

თიკო: ვითომ?! რა ვიცი, კარგად მახსოვს, კიკეთში ოთხ „ვერზილას“ რო აუშარდი. მაგრად გადარჩი მაშინ, რო არ გცემეს.

საბა: ოო, კაი რა?! ეტყობა, ვიცოდი და ტყუილად ვატრაკებდი. შენ გაწონებდი თავს, ვითომ?!.

თიკო: თვითკრიტიკულიც გამხდარხარ?!

საბა: იცი რაა?! სიფათზე ვერ მცნობ, ვერ მცნობ. ხასიათითაც თუ სხვანაირი გახსოვარ, იქნებ მართლა სხვა ვარ და დროზე წავიდე?

თიკო: ჰა, ჰა, ჰა, კარგი იყო, ჩაგეთვალა. ძმაო, ეგრეა, წლები გავიდა, ჩვენც ვიცვლებით.

საბა: რა ძმაო?! რის ძმაო?! ძალიან გთხოვ, ძმაოთი აღარ მომმართო.

თიკო: ჰოო, 25 წელია, რაც ამერიკაში ხარ... და მე რაც არ მინახიხარ?

საბა: 24 წელი, სამი თვე და ერთი კვირა ვარ ამერიკაში და ჩვენ ერთმანეთი არ გვინახავს 30 წელი და მოიცა... და 2 დღეა.

თიკო: შენ ყველაფერი ასე საათებით და დღეებით გაქვს დათვლილი და დამახსოვრებული?

საბა: აბა?! მეტი რა საქმე მქონდა იქ?

თიკო: და ეს სამი დღე ვითომ რა იყო.

საბა: ოცდაათი წლის და ორი დღის წინ ჩემი დაბადების დღე იყო. მე და შენ ბოლოს ჩემ დაბადების დღეზე შევხვდით, არც ეს არ გახსოვს? რამდენიმე დღის დაცილებულები ვიყავით და შემთხვევით ერთი სასტუმროს ბარში აღმოვჩნდით.

თიკო: კი, ეგ მახსოვს. ბარში.

საბა: არა, სასტუმროს ფოიეში.

თიკო: ხოო...

საბა: ოღონდ მე ჩემს მომავალ საცოლესთან ერთად ვიყავი რესტორანში, შენ შენს საქმროსთან ერთად ბარში. მე და შენ შემთხვევით შევეჯახეთ სასტუმროს ფოიეში, ტუალეტებთან.

ჯერ დიდხანს ვუყურებდით ერთმანეთს, მერე მაგრად ვიზახავით და საერთოდ არ გაგვიცია ერთმანეთისთვის ხმა, ისე უსიტყვოდ დავცილდით. არც ეს არ გახსოვს?

თიკო: მახსოვს...

საბა: კიდევ კარგი, თორე მეც უკვე ეჭვი შემეპარა, სხვასთან ხო არ მოვედი-მეთქი.

თიკო: როგორ მიყვარდი?!

საბა: მართლა?!

თიკო: ოჰ! ვითომ არ იცოდა? გახსოვს, პირველად როგორ შევხვდით ერთმანეთს?

საბა: კი, ჩემთან სახლში, ჩემი ძმაკაცის ნაშა იყავი და იმან ამოგიყვანა.

თიკო: ნაშა არა ისა?!... გიას ნაშა მე არასოდეს არ

ვეოფილვარ.

საბა: ხო, გია ვნახე გუშინ. აუ, რა აჭრილია იმ მთავრობაზე, მაგარი „ქოცია“, არადა, როგორი სხვა ტიპი იყო?!

თიკო: ხოო, ვიცი, მეც ვნახულობ, მოდის ხოლმე ჩემთან გამოკვლევებზე.

საბა: გუშინაც გავისხენეთ ის ამბავი, ჩემზე ნაწყენი რომ იყო, შენ რა ძმაცაი ხარ, ქალი დამაწყერეო?!

თიკო: ტყუილია, ჩემსა და გიას შორის არასოდეს არაფერი ყოფილა.

საბა: შენგან შეიძლება არ იყო, მაგრამ იმას მაგრად ევასებოდი.

თიკო: ეგ ესლა, მე რა შუაში ვარ. შენთან რო მოვედით, მახსოვს, კარი ღია იყო, ზარი არც დაგვირეკავს.

საბა: სულ ეგრე არ იყო?! სანამ ცოლი არ მოვიყვანე... იმან ჩაკეტა კარი და იქ დაერხა.

თიკო: იმას რატო დაერხა?

საბა: აბა, ჩემი ჩაკეტვა შეიძლებოდა?! იმიტომაც დავახვიე... მერე, მერე მოყვევი, მეც ყველაფერი კარგად მახსოვს.

თიკო: მაშინ რას მაყოლებ?

საბა: არა, შენ თუ გახსოვს დეტალები, ის მაინტერესებს...

თიკო: ვაგრძელებ. შემოვედი, ბევრი ხალხი დაბორიანობდა, არავის არ ვიცნობდი, შენ იჯექი ტახტზე, გიტარით ხელში. უკრავდი „ბიტლებს“ და ხმადებლა ღიღინებდი.

საბა: აბა, რას?

თიკო: „Yesterday“.

საბა: ყოჩაღ!

თიკო: მე შენს პირდაპირ ჩამოვჯექი სავარძელში, შენ თავი არ აგიწევია.

საბა: ფერადი ბრჭყვიალა კოლგოტკები გეცვა, რატომღაც...

თიკო: რა რატომღაც?! მოდაში იყო მაშინ... ე.ი. მიყურებდი.

საბა: რა თქმა უნდა, კარიდანვე დაგინახე, როგორც კი შემოხვედით.

თიკო: მოგეწონე?

საბა: კი, აბა?! თავიც იმიტომ ჩავქინდრე, რო არ გავეყიდულიყავი.

თიკო: ...სიმღერა დაამთავრე და ამომხედე.

საბა: შენც ხო მოგეწონე?! არ გინდა ახლა...

თიკო: არა.

საბა: რა, არ მოგეწონე? მაგ დროს ქალები ეცემოდნენ ჩემზე.

თიკო: არა, არ მომწონებიხარ... შემეყვარდი.

საბა: ოოოო... მაიცა რაა?!

თიკო: ჰოო, ჰოო...

საბა: როგორ, ეგრევე?!

თიკო: კი, იმ წუთიდან, პირველივე დანახვაზე.

საბა: ე.ი. „ერთი ნახვით შეყვარება!“ აქ ამბები გასკდება?!

მერე, მერე? არც შენ უჩივი თურმე მესხიერებას?!

თიკო: მერე მთელი საღამო რასაც მღეროდი, სულ მე მიმღეროდი.

საბა: რეპერტუარი?

თიკო: ძირითადი ამბიდან ნუ გადაგყავართ, თუ შეიძლება.

საბა: მართალი ხარ, გავაგძელოთ.

თიკო: მერე გიამ, – სახლში მაგვიანდებაო და მე და გია წავედით.

საბა: მაგ დამპალმა მოწვა, რო ჩვენ შორის რაღაც ძაფები გაიბა და მაგიტომ თქვა, მაგვინდებაო, შენი მოტეხვა უნდოდა.

თიკო: შეიძლება. მაშინ არც მობილურები იყო, არც შენ გიკითხავს ჩემთვის ტელეფონი.

საბა: როგორ უნდა მეკითხა, ძმაცაცის...

თიკო: ვაგრძელებ! მოკლედ, სახლში წამოვედი და ავად გავხდი ისე, რომ მეორე დღეს ინსტიტუტშიც ვერ წავედი. ლოგინიდან ვერ ავდექი, ვერც მესამე დღეს.

საბა: ხოო?! ეგ არ ვიცოდი.

თიკო: ოღონდ ავად მართლა კი არ გავხდი, სიყვარულისგან ლოგინად ჩავვარდი, მართლა, მართლა...

საბა: აუუჰ!!!

თიკო: „ფეხზე წამოდგომა როგორც კი შეეძელი“, ინსტიტუტში მივედი, შესასვლელთან ჩემი ჯგუფელი

შემხვდა და მეუბნება, ეს დღეები რო არ დადიოდი, ვილაც გკითხულობდაო. ვინ-მეთქი? უი, ეს იყო, ახლაც აქეთ მოდისო. მოვტრილდი და შენ დაგინახე, მორბოდი, და მეც გამოვიქეცი... შენ უცებ ხელი დამავლე და მაღლა ამიტაცე...

საბა: შენც ეგრევე მთელი ძალით შემომხვიე კისერზე ხელები.

თიკო: მოკლედ, ყველანაირი შესავლის გარეშე გავხდით შეყვარებულები.

საბა: მერე სულ ერთად ვიყავით... რამდენს დავდიოდით ფეხით, გახსოვს?

თიკო: ყველაფერი მახსოვს.

საბა: მართლა?! ყველაფერი ასე დაწვრილებით გახსოვს?

თიკო: კი, ყველაფერი დაწვრილებით მახსოვს, მაგრამ ახლა ამას რა მნიშვნელობა აქვს?.. ოცდაათი წლის წინ ის კარი გამოვხურე, სადაც ეს ამბავი ხდებოდა და გასაღებიც წყალში გადავაგდე, რომ აღარასოდეს მეცადა მისი გაღება.

საბა: მე კი პირიქით...

თიკო: ანუ?! პირიქით რა?

საბა: მთელი ეს წლები ვერ ამოგიგდე თავიდან, ვერაფრით... ეხლა ამას უკვე არანაირი მნიშვნელობა არა აქვს, როგორც ამბობენ, ერთსა და იმავე მდინარეში ორჯერ ვერ შედიანო...

თიკო: რას ვიზამთ, ცხოვრებაა ასეთი. ხო ხედავ, ამ ისტორიასაც, როგორც ფილმში ნანახ ლამაზ ამბავს, ისე ვყვები. თითქოს, მე არანაირ კავშირში არ ვიყო.

საბა: ხო, გასაგებია, არადა, ხო შეიძლებოდა, რო ერთად ვყოფილიყავით?!

თიკო: ეტყობა, არ შეიძლებოდა...

საბა: შეიძლებოდა! ის შენი საშინელი დაქალი რომ არ გამოჩენილიყო.

თიკო: ვინ ჩემი დაქალი?

საბა: ის, ვინც გამომიგზავნე.

თიკო: მე გამოგიგზავნე?

საბა: ხო, ახლაც მაჟრიალებს მაგ გოგოს გახსენებაზე.

თიკო: მოიცა, მე ვინ გამოგიგზავნე?

საბა: რა ერქვა? ლიზი.

თიკო: ლიზი? მე გამოგიგზავნე?? რა სისულელეა?!

ოთახის კარი იღება და ნინი შემოდის.

ნინი: გამარჯობათ.

საბა: გამარჯობა.

თიკო: გაიცანი. ეს ნინია, ეს ჩემი ძველი მეგობარია.

საბა...

ნინი: სასიამოვნოა.

საბა: ჩემთვისაც, მე წავალ, კაი?! რაღაც ძალიან

გამიგრძელდა. უხ, რა დრო გასულა?!

ნინი: მე ხომ არ შეგიშალეთ ხელი?

საბა: არა, არა.

თიკო: როდის მიემგზავრები?

საბა: ზეგ.

თიკო: კარგი, აბა კეთილ მაგზავრობას გისურვებ.

საბა: სანამ წავალ, კიდევ მინდოდა მენახე.

თიკო: მეც.

საბა: მაშინ, ხვალ დაგირეკავ და სადმე ერთად ვივასშმით.

თიკო: კარგი.

საბა: აბა, ხვალამდე.

თიკო: კარგად.

საბა: კარგად.

ნინი: ნახვამდის *(ნინი იწყებს ტირილს).*

თიკო: რა გჭირს, ნინი?

ნინი: *(ნინი ტირილს უმატებს).*

თიკო: ნინი, ძალიან გთხოვ, რაა?! რა მოგივიდა, ასე გაწყენინა ამ საზოგადოება გუგამ?!

ნინი: მეტი აღარ შემიძლია, დამღალა ამ გაუთავებელმა ჩხუბებმა და კამათმა. მაგან ვერ გაიგო, რო მე... მე მყავს მსოფლიოში ყველაზე კარგი დედა. მის მშობლებს არ უნდოდათ, რო... ესწავლა. სახლიდან მაინც წავიდა, ჩააბარა უნივერსიტეტში. მშობლებს საშუალება არ ჰქონდათ, მისი სტუდენტობის პერიოდი რო დაეფინანსებინათ. მაყვალს და სოკოს აგროვებდა

ტყეში, ყიდდა და სტუდენტობა ასე გაატარა. მერე გათხოვდა მამაჩემზე, სამი შვილი გააჩინა. მე უმცროსი ვარ, შვილების გაზრდის პარალელურად ორ სკოლაში ასწავლიდა. მე რომ გაეჩნდი, იმ წელს გახდა სკოლის დირექტორი და 25 წელი იყო. 45 წლის ასაკში ისწავლა ხალხურ ინსტრუმენტებზე დაკვრა, ჩემი ოცნება იყო და მშობლებს საშუალება არ ჰქონდათო. 55 წლის ასაკში ისწავლა მანქანის მართვა. და ახლა ინგლისურსაც სწავლობს და ლაგოდეხიდან თბილისში კვირაში ორჯერ დადის ენის კურსებზე. 150 კილომეტრია, თან ორ სკოლაში ასწავლის. ხო, კიდევ სამივე შვილს უმაღლესი განათლება მოგვცა და ერთხელაც არ მიგრძენია, რომ „სოფლელი“ ვარ, სანამ გუგა არ შემეყვარდა. სუ სოფლელს და ქაჯს მეძახისსსს... *(ტირის გულამომჯდარი).*

თიკო: უხ, ეს დებილი გუგა, ხო იცი, რო გულით არ არის ცუდი ბიჭი. მეც ისეთ რამეებს მეუბნება ხანდახან, მოეთრას ერთი სახელში!..

ნინი: არა, ეგ არ არის მთავარი, მთავარი ის არის, რომ დედაჩემს, აი, ასეთ დედაჩემს, უთხრეს, რო „ჩასარეცხი“ ხარო და ყველანაირი მადლობის გარეშე გამოაპანდურეს სკოლიდან, იმ სკოლიდან, რომელსაც თავისი შვილებივით გადაყვა. და ახლა მეუბნება გუგა, რო მე თურმე ის ხალხი უნდა მიყვარდეს, თუ არადა, ქაჯი ვარრრრრ *(უფრო მკვრივ ტირის).*

თიკო: ვაიძე, რა ვუყო ახლა ამ ბავშვს. მოიცა, წყალს დაგაღვეინებ.

თიკო გარბის და წყალი მოაქვს, ნინი სვამს და ცოტა მშვიდდება.

ნინი: მაგრამ მთავარი არც ეგ არი.

თიკო: აბა, რა არის? ახლა გადავირევი მართლაც...

ნინი: მაპატიეთ, მეგონა გუგა მოვიდა და კარი ოდნავ შევადე, მერე კი ცნობისმოყვარეობამ მძლია და ყველაფერი მესმოდა, რასაც თქვენ და ის კაცი ლაპარაკობდით, მაპატიეთ, მაგრამ ყური მოვკარი და მერე ისეთ საოცრებებს ყვებოდით... არ მინდა, არ მინდა, არ

მინდა!!! რო მე და გუგაც 30 წლის მერე შევხვდეთ ასე ერთმანეთს და ასე ვისხენებდეთ, როგორ გვიყვარდა ერთმანეთი. არ-მინდაააა... (ტირის)

თიკო: ჰმ, კარგი, დამშვიდდი, ყველაფერი კარგად იქნება, ყველაფერი.

თიკო ნინის ჩაესუტება, ნინი ისევ ავრძელებს ტირილს.

პირველი მოქმედების დასასრული

მეორე მოქმედება

მაგიდა გაშლილია ოც კაცზე.

სუფრის თავში ზის საბა და საათზე იყურება.

შემოდის თიკო.

თიკო: უკაცრავად, ცოტა დამაგვიანდა, მაგრამ სანამ ჩემი შემცველელი არ მოვიდა, ვერ დავტოვებდი ავადმყოფებს.

საბა: მოდი, მოდი, სად დაჯდები, სად გირჩევნია?

თიკო: რა ხდება?.. ეს ამხელა სუფრა?!

საბა: არაფერი ისეთი, ხვალ მივემგზავრები და მინდოდა ყველა, ვინც მენატრებოდა, ერთად შემეყარეთ. ჩემი დაბადების დღე სამშობლოში მინდოდა აღმენიშნა, მაგრამ ზოგს მაშინ არ ეცადა, ზოგს... მოკლედ, 50 წელი ძალიან ბევრია არა? თუ რა ვიცი...

თიკო: უი, ჰო, დაბადების დღე არ მახსოვდა, მაპატიე.

საბა: კაი, რა სისულელეა, რა დაბადების დღე, ეს უბრალოდ მიზეზია.

თიკო: მაშინ მე ყველაზე ადრე მოვსულვარ?!

საბა: ისინი მოგვიანებით მოვლენ. შენთან ცოტა ხანს მარტო მინდოდა ყოფნა.

თიკო: აა?!

საბა: არ გშია? რა კარგად გამოიყურები.

თიკო: არა ჯერ, მადლობა.

საბა: რაღაც დაგვრჩა იმ დღეს მგონი სათქმელი, რაღაც ვერ გავარკვიეთ, არა?

თიკო: უი ხო?! რა შენი დაქალიო?

საბა: მართლა არ გახსოვს?

თიკო: რა უნდა მახსოვდეს?

საბა: რა ვიცი, თითქოს ყველაფერი დეტალებში გაიხსენე გუშინ და რაღა ეს?..

თიკო: მართლა ვერ ვხვდები, რაზე მელაპარაკები. ისე, მეც მაინტერესებს, თქვი და შეიძლება გამახსენდეს.

საბა: მოკლედ, ცოტა ხნით ადრე, სანამ დავცილდებოდით, არ გახსოვს, კამერა რო დავითრიე და ვითომ ფილმს რო ვიღებდი, კასტინგები და მთელი ამბები?..

თიკო: კი მახსოვს, ოღონდ, ეგ ცოტა ადრე არ იყო?

საბა: ხო, მართალი ხარ. მოკლედ, მაგ დროს ეს გოგოები ხო გახსოვს?! რა ამბავი იყო?! თურმე, ყველას უნდოდა კინოში გადაღება, ისე მე მაინც მივქარე, რო ეს გზა არ ავირჩიე... ეგ სხვა თემაა, ამ პერიოდში დიდი შემოსევა მქონდა ქალების.

თიკო: მახსოვს, მახსოვს.

საბა: ანუ შენც იცოდი? მე მეგონა, რომ საკაიფოდ ვასაიდუმლოვებდი.

თიკო: არა, ვხვდებოდი ყველაფერს. თანაც, ერთხელ გაუფრთხილებლად მოვედი შენთან და კარი დაკეტილი დამხვდა, არადა, ვიცოდი, რომ სახლში იყავი.

საბა: მართლა?! მეგონა, რო ვერაფერს ვერ მიხვდი.

თიკო: ნატა რო მოვიდა პირველად გადაღებაზე, ისეთი ლამაზი იყო, მაშინვე გამიელვა თავში, რო შენც მოგეწონებოდა, მოკლედ, ვიეჭვიანე და თურმე არც უსაფუძვლოდ.

საბა: უსაფუძვლოდ...

თიკო: როგორ?!

საბა: გეფიცები. საერთოდ არ მომწონებია, თანაც შენ იმ დროს ისე მიყვარდი...

თიკო: როგორ?! ფაქტი სახეზეა, ცოლად მოიყვანე.

საბა: კი, მაგრამ ეგ მერე მოხდა, ჩვენ რო დავცილდით.

თიკო: ხო, მაგრამ მე მაინც სწორი გამოვდივარ.

საბა: არა, გაიგე რაა, მაგ პერიოდში თავში ამივარდა და იმ დებილ გოგოებსაც, ეტყობა, ფელინი ვეგონე და მეც,

მოკლედ...

თიკო: კარგი, ეს თუ არაფერ შუაშია, გააგრძელე...

საბა: შუაში კი არ არის, უბრალოდ, იმიტომ გიყვები, რო ერთ დილასაც კარზე ზარია, რაც იმას ნიშნავდა, რომ ახლობელი ადამიანი არ იყო, რადგან ყველამ კარგად იცოდით, რო ჩემი სახლის კარი არ იკეტებოდა და მარტო მიწოლა იყო საჭირო. მოკლედ, ვდგები, ვაღებ კარს ნახევრად მძინარე და, – შემოდინ-მეთქი, მგონია, იმ სასტავიდან არის ერთ-ერთი ისევ.

თიკო: როგორ?! ესე გადგებოდნენ?

საბა: კი, შენ თავს ვფიცავარ.

თიკო: მერე?

საბა: მერე მე აბაზანაში შევედი, რო გამოფხიზლებულიყავი. ვბრუნდები და ვხედავ, სკამზე ზის ვიღაც დიდცხვირა „მიგერა“, რომელსაც ნაღდად პირველად ვხედავ. თან ნერვიულად სიგარეტს ეწევა, ცოტა დავიბენი. ჩვენ ერთმანეთს ვიცნობთ-მეთქი? – ვეკითხები.

თიკო: კაი რაა?!

საბა: მე არ მიცნობთ, მაგრამ თქვენ სამაგიეროდ ძალიან კარგად გიცნობთო. აბა, რაშია საქმე-მეთქი? თან დავიძაბე, იმიტომ რო აზრზე ვერ მოვდივარ. მოკლედო, თიკო ჩემი ყველაზე ახლო მეგობარიასო, და მის მომავლს ჩემთვის ძალიან დიდი მნიშვნელობა აქვსო. მერე, ჩემგან რა გინდათ-მეთქი?! მოკლედ, ძალიან კარგ ბიჭს უყვარს და თუ მასზე სერიოზულად არ ფიქრობთ, თავი დაანებეთო, რომ იმ კარგ ბიჭზე გათხოვდესო. თიკომ იცის-მეთქი, აქ რო ხართ? კიო, ის ვერ გეუბნება და მე გამომგზავნაო. იცი, რა დამემართა იმ წუთას?... ამას ვერ ავიხსნი ახლა.

თიკო: მერე? მერე?!

საბა: ჩემგან რას ითხოვთ-მეთქი? ან ცოლად მოიყვანე და ან შეეშვიო. კარგი, რახან ის ვერ მეუბნება, შეშვებული ვარ-მეთქი. ესე იგი, სერიოზულად არც ფიქრობდით არასდროს, რახან ასე უცებ გადაწყვიტეთ?! რა თქმა უნდა-მეთქი. არც არასოდეს მიფიქრია. მოკლედ, წავიდა... და მე რა დამემართა??? შენი დანახვა აღარ მინდოდა,

უცებ დამენგრა ყველაფრი. ყველასგან განსხვავებული, რაღაც სხვანაირი გოგო იყავი ჩემთვის, ამოვარდნილი ამ რეალობიდან, და უცებ, სოფლელი შემტენი ნაშის პრიმიტიული სვლა.

თიკო: ჰმ, და რატომ უთხარი, რო შემეშვებოდი და ჩემზე სერიოზულადაც არასოდეს არ გიფიქრია?

საბა: აბა, რა უნდა მეთქვა?! ასეთ შეკითხვაზე სხვა რანაირი პასუხი უნდა გამეცა?

თიკო: ხოო, ახლა თითქოს მეც გამახსენდა, ოღონდ, ეს წინაპირობა აღარ მახსოვს. მე მითხრა, ვიცნობდი და შემხვდლო, თუ რაღაც ამდაგვარი, მაგრამ ის კი მახსოვს, რაც მითხრა, მაგ საბას ფეხებზე კიდიხარ და მაგრად დაგცინაო.

საბა: და შენც, რა თქმა უნდა, დაიჯერე, არა? ჩემსავით, ჩემი დანახვაც აღარ გინდოდა, არა?

თიკო: ისეთი გულნატკენი და შეურაცხყოფილი ვიყავი, რა გასაკვირია... ეს არც ისე იოლი იყო, მაგრამ, ახლა ამას უკვე მნიშვნელობა აღარ აქვს.

საბა: შენ იმ საშინელ გოგოსთან ახლაც მეგობრობ?

თიკო: აბა?! ლიზი ჩემი ბავშვობის მეგობარია.

საბა: ამის მერეც იმეგობრებ?! ვერ ხვდები, რო ყველაფრის მიზეზი ის იყო, რო ჩვენ ერთად არა ვართ, რო...

თიკო: ეტყობა, ისე ძლიერად არ გვიყვარდა ერთმანეთი.

საბა: არა, მე ეს არ მეხება. შენი არ ვიცი. მე ეს არ მეხება! მე შენსავით არავინ არ მყვარებია, შენსავით კი არა, მივხვდი, რომ მეტი არც მყვარებია არავინ.

თიკო: ჰა, ჰა, ჰა. კარგი ხოო, ჰა. ჰა, ჰა...

საბა: რა გაცინებს?

თიკო: რა ვიცი, მეცინება.

საბა: მე არ მეცინება, მე მტკივა ეს ამბავი, თან ძალიან. შენ, ეტყობა, ჩემგან განსხვავებით, უფრო მყარი მასალისგან ხარ შექმნილი, მყარი უჯრედებისგან და იმიტომ არ ბტკივა.

თიკო: არა, საბა, მე ის უჯრედები საერთოდ აღარ მაქვს... ის უჯრედები მკვდარია... გაქრა.

საბა: აზრზე ხარ, ტიპმა რა გვიქნა?

თიკო: ვინ ტიპმა?

საბა: შენმა მეგობარმა. ლიზი თუ ვილაც, ფუ მაგის. საით არის? „ქოცია“ თუ „ნაცი“?

თიკო: იცი რაა? მის საქციელსაც აქვს ახსნა. ის ბიჭი მისი ჯგუფელი იყო, კარგად იცნობდა, თვლიდა, რომ წესიერ, ერთგულ ადამიანს ვკარგავდი ვილაც არასერიოზულის გამო და...

საბა: რა ტიპი ხარ, ტოო?! მეგონა, ამ ამბავს რო გაიგებდი, აქედან პირდაპირ იმ გრძელცხვირას მოსაკლავად წახვიდლოდი.

თიკო: ვიცნობ რაა, მართალია, ცოტა გრძელი ცხვირი აქვს და ახლაც ყველფერში ყოფს, მაგრამ ბოროტი არ არის... მგონი.

საბა: არა, ბოროტია! მე მაგან ცხოვრება დამინგრია, ეხლაც მეშინია, მაგის სახეს რო წარმოვიდგენ. ხო ვითხარი, კოშმარად მახსოვს, ფუუუ...

თიკო: ეგონა, კარგს აკეთებდა.

საბა: იცი რაა?! ამას სიტყვებით ვერ გადმოგცემ, მაგრამ ძალიან კარგად მიხვდა, როგორ გამცირებდა იმ დროს, როგორ შემაზიხდა შენი თავი იმ წუთიდან. რას ნიშნავს, თუ შენ არა, მაშინ ის?! შენს მიმართ უცებ ერთბაშად დაგკარგე პატივისცემა და ამას მშვენივრად ხედავდა, ამას ვერც მოყვები მაგრამ, განა რამე ღირს იმად, რომ შენი მეგობარი ასე დაამცირო, ეს არის?! და შენ დღესაც მეგობრობ არა...

თიკო: მეც პრინციპში იგივე მითხრა შენზე.

საბა: და მერე, რას მიაღწია ამით? ბედნიერია თვითონ? ასეთი ადამიანები არ შეიძლება, რო ბედნიერები იყვნენ, მაგან...

თიკო: კაი ხოო?! დაივიწყე, მოდი, ერთი ჭიქა დამისხი.

საბა: ახლავე. *(შამპანურს ასხამს ჭიქებში)* მერე ჩვენ ერთმანეთს შევხვდით რამდენიმე დღის შემდეგ, ერთმანეთზე დაბოლმელები და განაწყენებულები და ორივემ უფრო დავიჯერეთ ეს სიმართლე, ასე არ იყო?

თიკო: კი, მე ნამდვილად დავიჯერე...

საბა: ...და მას მერე დახურე ხო ის კარიც? გასაღებიც

სადღაც მოვისროლო?

თიკო: კაი რაა?! რაღა დროს ეს ეგ არი?! ოცდაათი წელია არ მინახისხარ.

საბა: მე 30 წელია ეს ამბავი მაწუხებს, შენგან განსხვავებით, იმიტომ რომ მთელი ეს წლები... მერე რაა, რო შორს ვიყავი. ყველაფერი ვიცი შენზე, ყოველი ნაბიჯი, რა გადაგხდა, რითი ცხოვრობდი. და საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ ეს ყველაფერი მახე იყო, რომელშიც ორივე გაგებით.

თიკო: დიდი დრო გავიდა, მეც თითქმის ყველაფერი მახსოვს, მაგრამ უფრო კარგი. ცუდს ვივიწყებ ხოლმე...

საბა: როგორ ახერხებ?

თიკო: რა ვიცი, თავისთავად ხდება.

საბა: ბედნიერი ხარ შენს ქმართან?

თიკო: ააა?! ყოველ შემთხვევაში, ჩვენ გვესმის ერთმანეთის, გვჯერა, პატივს ვცემთ, ვუფროთხილდებით და იცი რაა.. საერთოდ შეიძლება ვცდები, მაგრამ მგონია, რომ სიყვარული გაფროთხილებაა პირველ რიგში.

საბა: მე არა ვარ ბედნიერი. 25 წელია არ ჩამოვსულვარ და ის მაინც მელოდება, მელოდება, პრინციპში, ისევ ცოლქმარი გვქვია. არც გათხოვდა, არც არავინ გაიჩინა. ყოველდღე ერთმანეთს ველაპარაკებით სკაიპში, ამ სკაიპში ბერდება, ბერდება თანდათან... და იმდენსაც ვერ ხვდება, რო გამორთოს მაინც ეკრანი, რომ ვერ ვხედავდე.

თიკო: არადა, რა ლამაზი გოგო იყო, ძალიან არის შეცვლილი. ამასწინათ იყო მოსული კლინიკაში და ვერ ვიცანი.

საბა: შენ კიდე რა ვერავის ვერ ცნობ?

თიკო: აჰა, ჰა, ჰა...

საბა: 10 დღით ჩამოვედი და მაღიზიანებს უკვე. ერთი სული მაქვს, როდის წავალ.

თიკო: კაი, შენც რა უმადური ხარ, გადაგყვა თან, ასეთი შეილები გაგიზარდა.

საბა: ეგ კი. ბიჭები მაგარი მყავს, მაგრამ... მარტო ეგ არ ყოფილა საკმარისი...

თიკო: არ მოვა?.. ნატა?

საბა: არა, მე ვუთხარი, მარტო ჩემი ძმაკაცები იქნებიან-მეთქი.

თიკო: მერე მე?

საბა: შენც ძმაკაცი ხარ, აბა ვინა ხარ? მაღიზიანებს, მაგიტომაც გადავიხვეწე. ვითომ ოჯახი არ ღვანგრეო, მაგრამ „ოჯახი“ ქვია ამას?

თიკო: კაი, რას აკეთებს ასეთ გასაღიზიანებელს?

საბა: არაფერს, ტო?... არაფერს, მაგრამ მე მაღიზიანებს. ყველაფერი მაღიზიანებს, რო აუთოვებს, აი მაუსს რო ატრიალებს, იმაზეც კი ვღიზიანდები.

თიკო: ეე?? ეგრე არ შეიძლება.

საბა: ვიცი, ამიტომაც წავალ ხვალ და...

თიკო: კიდევ 25 წელი აღარ ჩამოსვალ?

საბა: შენთვის რა მნიშვნელობა აქვს?!. უკვე ნებისმიერ დროს შემიძლია ჩამოსვლა. 18 წელი მართლა მოქალაქეობას ველოდებოდი. ახლა პასპორტიც მაქვს და ფინანსურადაც... საბედნიეროდ *(ჩუბღება)*.

თიკო: გაგიჭირდა?

საბა: ძალიან. პიცას დავატარებდი, მერე აუზებს ვრეცხავდი, ბუჩქებს ვკრეჭდი. აი, ნახე ეს შრამი, კინალამ თითები წავიცალე.

თიკო: კინალამ არ ითვლება.

საბა: თიკო...

თიკო: რაა?!

საბა: ...ხო კაი, არაფერი...

თიკო: შენ ჩამოსვლას გაუმარჯოს!

საბა: გაუმარჯოს! და იცოდე, მიუხედავად ყველაფრისა, ჩემთვის უახლოესი ადამიანი ხარ. ნეტავი, მაშინაც ასეთი პოლიტიკურად ანგაჟირებულები ყოფილიყვნენ ყველანი, როგორებიც ახლა არიან. მაშინ ამდენი დრო აღარ ექნებოდათ, რომ სხვის ცხოვრებაში ექვეპათ თავიანთი გრძელი ცხვირებით.

თიკო: კაი ხო, დაივიწყე.

საბა: რა ტიპი ხარ, ტოო, ეგეთი ხარ, რაა?! ახლაც ვისაც შევხვდი, ან აქეთ არიან, ან იქით, ან „ქოცები“ არიან, ან „ნაცები“. შენ ახლაც შენი პარტია გაქვს. მომეცი

ხელი.

თიკო: რა ვქნა, ეგეთი ვარ... *(ხელს გაუწვდის, საბა მის ხელს ხელებშუა მოიქცევს.)*

საბა: იცი რა, როცა ადამიანი ხედება, რო ვერ იპოვა თავისი მეორე ნახევარი და ისე იცხოვრა, გულდაწყვეტილია, რა თქმა უნდა. მაგრამ როცა ზუსტად იცის, რო მისი მეორე ნახევარი ნამდვილად არსებობს, რომელიც უყვარდა და რომელსაც უყვარდა და...

(დარბაზში შემოდის გია) ეს ჩემისა კიდე რა სუ უდროო დროს უნდა მოლიოდეს მთელი ცხოვრება..

გია: ეე, ამათ უყურე, რაა?! თქვენ რა, ძველი ამბავი ხო არ გაიხსენეთ? რა ხელებჩაკიდებულები ზიხართ აქ?

საბა: აუ, როგორ გამიტყხეე...

გია: აბაროტს გიღებ, აბაროტს. როგორ ხარ, თიკო, ჩემო საყვარელო. რაო, ეს დებილი ისევ სიყვარულს გეფიცება?

საბა: ვეფიცები, ხო, ვეფიცები.

გია: ვაი შენს პატრონს. იცი, რა ქმარი ყავს? შენნაირი უსაქმური კი არ არის. სასწაული ვინმეა, არ გააცანი? ჩვენიანი, ნადლი!

საბა: ე.ი. „ქოცი“ ყოფილა? გამოვიცანი.

გია: ბიჭო, რა გამოცნობა უნდა? მაგ გამოსირებულ „ნაცებს“ ყველას სიფათებზე ეტყობათ.

საბა: მე ვერ ვარჩევ.

გია: აი მოვლენ ახლა შენი დებილი კლასელები და დიდი ფიქრი არ დაგჭირდება. გააცანი შენი ქმარი.

თიკო: არა, ჩემთან კი იყო გუშინ სტუმრად, მაგრამ ლადო სახელში არ იყო.

საბა: კიდე კაი, არ იყო!

გია: ოჰ! თორემ, ვითომ რაა, რას იმუქრები? რა ჩემ ფეხებს იზავდი.

საბა: არაფერს, უბრალოდ, ამდენს გედარ ვილაპარაკებდით.

გია: ბიჭო, სად არიან შენი „ნაცისტები“ ძმაკაცები?

საბა: მოვლენ, რაა...

გია: უჰ, მაგათ დედებს?!

საბა: არ გინდა ახლა, ჩემთვის ყველა ერთნაირად საყვარლები ხართ, „ქოცი“ – „ნაცი“ არ გამაგონოთ დღეს ამ სუფრაზე, გასაგებია? შენც ხო დარჩები ბოლომდე?

თიკო: რავი, ვნახოთ...

საბა: რატო, შენი ქმარი გაახურებს, თუ რამე საქმე გაქვს?

თიკო: არა, ეგ არ არსებობს, საერთოდ არ არის ეჭვიანი.

საბა: ხოდა, ძაანაც კაი, აქ ახლა ისეთი მომდერალი ბიჭები მოვლენ, წესით, არ უნდა მოგწეინდეს. აი, მგონი მოვიდნენ.

საბა გადის. სუფრასთან ვია და თიკო რჩებიან.

გია: აქეთ რო მოვდიოდი, შენი ბიჭი შემხვდა, ვილაც ლამაზ გოგოსთან ერთად.

თიკო: წითელი ლაბადით?

გია: ჰოო.

თიკო: უი, კიდე კარგი.

გია: რა ხდება?

თიკო: არა, ისეთი არაფერი. გია, ვგიჟდები, რა შვილიშვილი გყავს?

გია: ნახე ხო?! ფეისბუკში?!

თიკო: აბა, სხვაგან სად ვნახავდი?!

გია: ასეა... იზრდებიან ჩვენი შვილები და შვილიშვილები ვირტუალურ სამყაროში.

თიკო: აბა?!

გია: აუ, ეგ მაგიჟებს, მაგათი მომავლისთვის ბოლომდე შევაკედები ამ ნაბიჭვრებს, თორე მე ჩემი ცხოვრება გავიარე. რაო, რა თქვა ამ დებილმა?

თიკო: ისეთი არაფერი.

გია: რაც ჩამოვიდა, შენზე მელაპარაკება. შევხვდე? არ შევხვდე? წაიღო ტვინი. მეთქი, შეხვდი შეჩემა, რა იყო?! მე მივეცი შენი ტელეფონი. იქ არის ჩარჩენილი... უუუ... შეცვლილია არა?

თიკო: რა ვიცი...

გია: რა, ვერ ხედავ? რაღაც კატოკგადავლილივით არის. ისე, ალბათ, ჩვენც ეგეთები ვჩანვართ შორიდან.

თიკო: მე, მართალი გითხრა, ვერ ვიცანი.

გია: რას ქვია, ვერ იცანი?

თიკო: აი, ეგრე რაა, ვიცი, რო ის არის, ყველაფერი მახსოვს, გუშინაც ვილაპარაკეთ, დღესაც, მაგრამ ვერ ვიცანი.

გია: რა პონტში, ტოო?! არადა, ვაბში არ არის შეცვლილი. არც თმები აქვს გაცვენილი, არც ღიპი არ დაუდია, ესლა შენ ბევრს ნუ ახურებ ჩემ ძმაკაცზე. მე თუ მკითხავ, ისევე ისეთი „სიმპატიჩნია“, თუ როგორ ეძახდა, ქურთის ქალი რო იყო დამლაგებელი, კორტკებზე? გახსოვს? – „იმპორტნი ბიჭი!“

თიკო: ხო, მახსოვს, ყველაფერი მახსოვს, მაგრამ ვერ ვიცანი, ხმაზეც კი ვერ ვცნობ.

გია: შენ ცოტა ალაოთ ხო არა ხარ, თიკუს? აუუუუ. ჰა. ჰა, ჰა! აუ, ეს რა სასტავი იჩითება?! ნახე, ნახე, ვინ დაუპატიუებია. აქ ამბავი ატყდება?!

ღარბაზი უცებ ივსება საბას ასაკის მამაკაცებით. ერთმანეთს ესალმებიან, საბას ეხვევიან და მაგიდასთან სხდებიან, ხმაურობენ.

საბა ჭიქაზე დანას აკაკუნებს, რომ სუფრის წვერების ყურადღება მიიპყროს:

საბა: ერთი წუთით! ერთი წუთით. ერთი, ორი, სამი ოთხი, ყველანი ვართ? კი, ოც კაცზეა შეკვეთილი და ოცნი ვართ ზუსტად.

ზურა: ისე, ხო იცი, ჩემო საბა, ნათქვამია, თუ ოცი სამშობლოს ერთგული, ჭკვიანი, ღირსეული კაცი ერთად შეიკრიბა, ქვეყანას გადაარჩენენო.

გია: არ გვინდა ეგ „რიუა ბაზარი“. ქვეყნის გადამრჩენელს აქ მე ვერავის ვერ ვხედავ.

საბა: ძალიან გთხოვთ, ჩემი ხათრით, დღეს ეს ერთი საღამო დაივიწყეთ, ვინ რომელ მხარეს ხართ? ოკ?

ზურა: შენ თვითონ რომელ მხარეს ხარ?

საბა: მეე?! არც ერთ მხარეს არა ვარ, მაგრამ ამ დილას ვაკის პარკში გავასეირნე ჩემი შვილიშვილი და... გულში რაღაც ჩამწყდა. გაფითრებულ და გათანგულ დედებზე და უიმედო მამებზე, არაფრისმეტყველი თვალებით რომ უცქერენ მოთამაშე შვილებს, რაღაც ისეთი გამახსენა,

რაც იყო უკვე ძალიან დიდი ხნის წინ და რასაც აქედან
გავექეცი.

დიმა: ხოდა, ჩვენც ეგ არ გვინდა, ძმაო, სწორედ, რო ძველ
დროში დაგბრუნდეთ.

საბა: კაი, კაი, მოვრჩეთ ამაზე ლაპარაკს და თამადად ეს
კაცი უნდა დავნიშნო, ისეთი მაგარი რაღაც თქვა წელან
ოც კაცზე, ზურას გაუმარჯოს!!!

– გაუმარჯოს, გაუმარჯოს!!

საბა: რა გითხრათ იცი?.. გუშინწინ ჩემი დაბადების დღე
იყო... და ეს დღე ოჯახის წევრებთან ერთად გავატარე.
დღეს კი თქვენ შეგკრიბეთ. დაბადების დღე ასეთია,
სულ ცმუკავ... გინდა, არ გინდა... ყოველ შემთხვევაში,
მე ასე მემართება... და რატომ?.. რაღაცის მოლოდინში
ხარ... რაღაც სხვანაირია ეს დღე... მაინც, რითი? ეს დღე
შენია, ყველა შენსკენ იხედება, ყველა გისხენებს, ყველა
გეხება... თან ისე, რომ გრძნობ, უნდათ გაგამხნეონ,
მოგეფერონ, გაგრძნობინონ, რომ ისინი გაფასებენ...
უყვარხარ, სჭირდები... მოკლედ, კარგია... უფრო მეტიც,
გადასარეგია!.. თითქოს, არც იცოდე, ვინ ხარ, რა
ხარ... და თავიდან პოულობ თავს... გმადლობთ, რომ
დღეს აქ მოხვედით. ყველანი მაგრად მიყვარხართ.
დიდი მადლობა და ახლა ჩვენს თამადას მოვუსმინოთ,
ზურა, შენ გაგიმარჯოს! აბა ერთხმად, ყველამ! ზურას
გაუმარჯოს!

– გაუმარჯოს!

– ზურა გაგიმარჯოს!

– თამადას გაუმარჯოს! – ახმაურდებიან სუფრის
წევრები.

ზურა: დიდი მადლობა ყველას! მე ცოტა შორიდან მომიწევს
დაწყება, თუ ნებას მომცემთ?

გია: კი, ძმაო, ოღონდ ძაანაც ნუ გაბურღავ ტვინს.

ზურა: აი ახლა ასეთი რამე მარტო კლასელს შეიძლება
მოუთმინოს კაცმა 50 წლის ასაკში, არა?

გია: ოჰ, არ მოითმენ და შენი აჯობებს?!

საბა: მიდი, ნუ უსმენ მაგას, გაგრძელე.

ზურა: დარწმუნებული ვარ, ჩვენმა იუბილარმა ყველა

ჩემსავით გაგაფრთხილათ, რო პოლიტიკაზე ხმა არ ამოვიღოთ და არც ვაპირებ. მაგრამ ერთი რაღაცის თქმა მინდა. ჩვენ თუ ახალი წიგნი არ დაეწერეთ ჩვენს წარსულზე, სიმართლის წიგნი, ისე მომავალს ვერ შეექმნით, იცოდეთ! თუ თქვენ თვლით, რომ ვერაგმა რუსეთმა უდრეკი ქართველი ხალხი მიიერთა, მაგრამ ვერ დაიმონა, და 200 წელი ჩვენ ყველა გმირულად ვიბრძოდით თავისუფლებისათვის, და სრულიად შევინარჩუნეთ ჩვენი კულტურა, ენა, სარწმუნოება, მთლიანობა, მაშინ ზღაპრების მომყოლი გჭირდებათ, და ეს წიგნი, ჯობია, არც დაიწეროს.

თუ გინდათ გაიგოთ, როგორ გაეფარჩაკდით, დაგკარგეთ ბევრი რამ, შევიძინეთ რაღაც, უფრო სიმახინჯე, ვიდრე სილამაზე, მაინც გადავრჩით, მაშინ სულ სხვანაირი წიგნი გჭირდებათ.

როგორი წიგნი მინდა მე? მე მინდა, რომ ამ წიგნმა:

– დაგვანახოს საქართველო და რუსეთი მსოფლიო ისტორიის ორასწლიან კონტექსტში;

– მოჰყვეს ქართულ კოლაბორაციონიზმზე;

– გვაჩვენოს ჩვენში ისეთი საბჭოთა ფენომენების წარმოშობა, როგორცაა ინტელიგენცია, ორმაგი მორალი და ვითომ თანაბარი, მაგრამ ღრმად სტრატეგიფიცირებული საზოგადოება: ვერა-ვაკე, სოფლელები.

დაგვაფიქროს, რატომ უნდოდათ მეოცე საუკუნის დასაწყისში გელათელ ბერებს და აკაკი წერეთელს ქართველების კათოლიკობაში გადასვლა;

– მოჰყვეს, თუ როგორ დაბეჩავდა ქართული სოფელი.

თქვენი არ ვიცი და მე არ მაწყენდა ასეთი წიგნის წაკითხვა, ეს სიტყვები მე არ მეკუთვნის, მაგრამ ამ კაცმა ჩემი სათქმელი თქვა და, მზად ვარ, ყოველდღე ვიმეორო. მოკლედ, ამის თქმა მინდოდა და ჩვენს სამშობლოს გაუმარჯოს. ჩვენს საცოდავ „და-ქოც-ნაც-ებულ“ სამშობლოს! ალავერდი დიმასთან ვარ.

– გაუმარჯოს! გაუმარჯოს! – აყვებიან სხვებიც.

დიმა: რა ვოქვათ, რა ვიცი, აბა?! გაუმარჯოს საქართველოს,

ჩვენი ტრადიციები არ დაგვეკარგოს.

ნიკუშა: აუ ჩემი, რამდენი წელია, ყელგამოწეული ვეხვეწები ამის მოქმედებს, რომ ჩამომითვალონ ეს ტრადიციები, წმინდად ქართული ტრადიციები. რა არის ეს ქართული ტრადიციები, გამაგებინეთ ერთი?! მშობლების სიყვარული, ქალის პატივისცემა, ქრისტიანობა ჩვენი მოგონილი არ არის. მაშინ მითხარით, რა არის ეს დალოცვილი ქართული ტრადიციები, ხალხი არა ხართ?

ყველანი იცინიან. ვიღაც წამოიწეებს სიმღერას.

ზურა: შეავსეთ, შეავსეთ ამ სიმღერაზე სიყვარულის სადღეგრძელო მინდა რომ შემოგთავაზოთ...

საბა: *(საბა იწყებს ლექსის თქმას).*

Не оттого, что зеркало разбилось,
Не оттого, что ветер был в трубе,
Не оттого, что в мысли о тебе
Уже чужое что-то просочилось, -
Не оттого, совсем не оттого
Я на пороге встретила его.

ჯანო: რა ვიცი, რუსები არ გინდათ და რუსულ ლექსებს კი კითხულობთ კარგად?!

საბა: ჩემთვის, ჯანო, საყვარელო, ხელოვნებას არა აქვს საზღვრები.

ნიკუშა: კი მარა, ეგ ლექსი, ქალის დაწერილია, ძმაო, და კაცს ეძღვნება.

საბა: მერე რა, იყოს?!

ნიკუშა: აბა, მაშინ შენ რატო ამბობ, შეჩემა?

საბა: იქნებ, იმ ქალს მინდა შევახსენო რაღაც.

გია: შევახსენო, თუ გაახსენო? აჰა, ჰა, ჰა...

– სიყვარულს გაუმარჯოს!

– გაუმარჯოს! – *(ისევ ახმაურდებიან ყველანი ერთად).*

საბა: თქვენ გენაცვალეთ ყველას! რა ბედნიერი ვარ დღეს, თქვენთან ერთად რო ვარ, ნეტა იცოდეთ?!.. არა რა, კლასელი რაღაცა სხვა ფენომენია...

ზურა: ნიკუშ, შენც გვითხარი რამე.

ნიკუშა: მე, ძმაო, რასაც ვუკვირდები, როგორც ინდოეთში ამბობენ, რამდენი ადამიანიცაა, იმდენი რელიგიაა. მე მხოლოდ ერთი რელიგია მწამს და ამას რეინკარნაცია ქვია. მგონია, რომ ყოველი სიცოცხლე იმაზეა აგებული, როგორი გქონდა წინა... ამიტომაც, როგორც ჩანს, წინა ცხოვრებაში მაგრად ჩავიჯვი საქმეში, რომ ახლა ასე ვარ. ეგ არი, რაა...

ვეელანი ახარხარდებიან.

ნიკუშა: რა გაცინებთ, თქვე ჩემისებო, ორი აგური უნდა გეჭიროთ ხელში, ვაი თქვენს პატრონს.

გია: ეს „დაჟე“ მართლმადიდებელიც კი არ ყოფილა, ვახა, ხა ხა, ეგ არ ვიცოდი, გლიჯავ, ნიკუშ! გლიჯავ! მაგარი ხარ!

საბა: კაი, კაი, მოიცა, ცოტნეს უნდა რაღაცის თქმა, მიდი, ცოტნე, გენაცვალე.

ცოტნე: თქმა არ მინდა, წაკითვა მინდა ერთი მესიჯის, რომელიც რამდენიმე ხნის წინ მომწერა ჩემმა ცოლმა ბერლინში.

საბა: აბა, მოუუსმინოთ, რაა, მიდი, ცოტნე.

ცოტნე: „ცოტნე, შენ არ ინერვიულო, ჩვენ კარგად ვართ. არ ინერვიულო. ბნელ სარდაფებში, მურაბებზე, არაყზე, ღვინოზე და ლურსმნებზე არ ჩავდივართ სანათის და ძაღლის გარეშე. ორივე უნდა თან გვქონდეს. თუ ძაღლი ან სანათი, ან ორივე ერთად არ გვაქვს, არ ჩავდივართ და ვძლებთ უღვინოდ, უმურაბოდ, ულურსმნოდ. თუ გადავეყარეთ დათვს, ვდგებით მშვიდად, თავს ვხრით და ვიღებთ მორჩილების პოზას. არ ვინძრევით. არ ვყვირით. ძალიან ჩუმად მობილურით ვუხმობთ დახმარებას. მაქსიმალურად ნელი მოძრაობებით. ეს ზრდის გადარჩენის შანსს.“

თუ გადავეყარეთ ვეფხვს, ვხდებით აგრესიულები, მივიღვართ მასზე, ძალიან ხმამაღლა ვყვირით და ვღრიალებთ. ვუხმობთ საშველად. არ ვაქცევთ ზურგს და არ გავრბივართ. კატისებრი თავს ესხმის გაქცეულს. ყოველთვის. ამიტომ მხოლოდ ხმამაღალი შეტევა ზრდის გადარჩენის შანსს“ *(მესიჯის კითხვას ამთავრებს).*

იცით, როგორ ვიყავი მთელი დღე?! მეგონა, რომ წყალდიდობას გადაურჩა, მაგრამ გაგიჟდა. ეს ნორმალურის დაწერილია ახლა? მე მეჩვენება, რო ამ ქვეყანაში მასობრივი ფსიხოზია, თუ ვცდები?

ყველანი იცინიან ისევ.

ალექსი: არ ვიცი, იცით თუ არა, რომ საქართველოს მოსახლეობა უკანასკნელი ათი წლის მანძილზე მილიონ შვიდასი ათასი კაცით არის შემცირებული. ეს ჩვენისთანა პატარა ქვეყნისათვის კატასტროფაა. გაეროს პროგნოზის მიხედვით, საქართველო არის „მიღევადი“ ერი, რომლის არსებობაც 2050 წლისათვის სათუთა... არ ვიცი, ამაზე დიდი უბედურება რა უნდა იყოს.

ნიკუშა: კაი, რა, ჩემო ლექსო. ეგ ყველაზე ნაკლებად მაღელვებს. ათას იდიოტ ქართველს ერთი ჭკვიანი გერმანელი თუ არ მერჩივნოს.

დიმა: რუსი? რამდენი რუსი გირჩევნია?

საბა: კოსტიას მოუუსმინოთ კოსტიას.

მინდა გითხრათ, რომ... ეს კვირა ჩემ ცხოვრებაში სასიხარულოდ დატვირთული იყო... მივიღე პატივდების სიგელი. გავხდი ფაზისის საერო აკადემიის აკადემიკოსი... გუშინ „არაგველები“ პირდაპირ ეთერში მიმიწვიეს, მაღლობა... მაღლობა... დაფასებისთვის უღრმესი მაღლობააა, მაღლობა თქვენც ყველას, რო დამაფასეთ და ამ მშვენიერ სუფრაზე მომიწვიეთ.

გია: ბიჭო, რაღაცა ისეთი შეგრძნება მაქვს, თითქოს სუფრაზე კი არა, რაღაც „თოქ-შოუზე“ ვართ. ამ ჩათლახმა (*საბა ზე*) ფარული კამერები ხო არ დაგვიყენა, რა ვიცით, რა სანდო ეს არის? 25 წელი ფეხი არ ჩამოუდგამს... ნაღდი შპიონია! ჰა, გამოტყედი, შე ნაბიჭვარო.

საბა: ჰა, ჰა, ჰა. კი, ნაღდად ეგრეა. ვაცალოთ ამ კაცს, ამდენი ხანია ჭიქა უჭირავს. მიდი, ჯარჯი, შენ შემოგვევლე, გისმენთ...

ჯარჯი: რავი, რა გითხრათ, ძმებო, მე რაღაც უცხოვდ ვგრძნობ ამ ქალაქში თავს. მე ესე გავიზარდე იტალიურ ეზოში და ეტყობა, მოძველებული აზროვნებს კაცი ვარ.

კარის მეზობელი რომ გყავს და ახლო ურთიერთობა რომ გინდა – მეგობრული...

ბინკალს რომ გააკეთებ და დაპატიუებ...

ცოცხალს რომ მოხარშავ და გააწოდებ...

კიბეზე რომ შეგხვდება და, გამარჯობის გარდა, ალაღად მოიკითხავ, ხომ ყველაფერი კარგადაა თქვენსკენო...

...და სანაცვლოდ რომ ყოველთვის ოდნავ შესამჩნევად, უხმოდ თავის დაკვრას და თითქმის ნაძაღადეგ, ძააალიან გადაღლილი ადამიანის წამისმეხასედიან ღიმილს იღებ...

იმიტომ კი არა, რომ შენზე მეტია ან თავს გამეტებს...

იმიტომ კი არა, რომ თავად არ უნდა გაიხსნას და ალაღად გამოფინოს ყველა კბილი...

ეგრე გაზარდეს და რა ქნას...

„დასტონი“ უნდა იყო...

მძიმედ, ოდნავ გასაგონად უნდა ისაუბრო, რომ მეორე მხარემ სმენა დაძაბოსო...

აჯობებს, თუ კითხვაზე პასუხი ერთ ან ორსიტყვიანი და მაქსიმალურად ბუნდოვანი იქნება – შემკითხველმა იმკითხავოსო...

შანსი არაა, თითო-ოროლა ასეთი ყველას არ გყავდეთ სამეზობლო-სანაცნობოში. აი, ეგეთებით გაივსო დღეს ეს ქალაქი, ჩემო საბადა იცოდე, რო შენც დღეს სხვა ქალაქში ჩამოხვედი. ჩვენც შენი ხათრით ვართ ერთად ახლა აქ და არ ვჭამთ ერთმანეთს, თორე უკვე სიფათებზე ვცნობთ, ვინ ვისიანია. შეკითხვაც არ გვჭირდება, მოკლედ რა, გაგიმარჯოთ!

გია: რას იზამ, ეს ასეთი ქვეყანაა, სადაც უნამუსოები უკეთესად ცხოვრობენ, ვიდრე ნამუსიანი ხალხი. უსამართლო ქვეყანაა. უსამართლო სახელმწიფო, დაქცეული ეკონომიკა, საკუთარი მიწები გაყიდული. გადით სოფელში და ნახეთ, ქართველმა სახლი ბოლოს როდის ააშენა.

ჯარჯი: ამ ქალაქში არც ამდენი კაფე იყო, არც ამდენი ღამის კლუბი, არც ამდენი უნივერსიტეტი და არც

ამდენი ჯიპი დადიოდა. მაგრამ ამ ყველას „ჩვენი ეზო“ გვექონდა, გაზაფხულზე ნუში ყვავდა და შემოდგომის მხედ ყველა უბანს ერთნაირად ათბობდა.

ნიკუშა: არ გინდათ, რა, ეს სენტიმენტი. მაშინაც გამოსირებულები ვიყავით და ესლაც ესე ვართ, პროსტა ადრე ამაზე არ ვფიქრობდით.

ჯარჯი: ამან თუ ყველაფერი არ გააბითურა, ისე ხო...

საბა: აუ, სწორს ამბობს, ჯარჯი, რაა?! აცადე, ნიკუშ, მეც ზუსტად მაგის ნოსტალგია მაქვს, დედას ვფიცავარ.

ნიკუშა: რისი ნოსტალგია გაქვს, შე დებილო? რო გკითხოს კაცმა, შეგიძლია რო ჩამოაყალიბო, რისი ნოსტალგია გაქვს?

საბა: იცი რა... შენ ახლა ამას ვერ გაიგებ და ისიც კი მენატრებოდა, ერთად რო გავცვივდით ომში, გინდა გაუაზრებელი დაარქვი ამას. თბილისზე მაგრა ზოგჯერ სოსხუმი და გაგრა მენატრება.

ნიკუშა: რა გენატრება? შემთხვევით რო გადავრჩით ცოცხლები.

საბა: ზოგჯერ მართლა ისე მენატრება, რო ნეტავ ისევ იქ ვიყო და თუ გინდა, მომკლან. მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რო ყველაფერი კარგად იქნება, ის მიწებიც დაბრუნდება, ის ხალხიც...

ნიკუშა: ოღონდ, ერთი მიზეზი მითხარით, რატომ უნდა მოუნდეთ ისევ შენთან ყოფნა, რა გვაქვს ისეთი, ისეთი განსაკუთრებულად კარგი, რის გარეშეც გაუჭირდება ვინმეს ცხოვრება? საერთოდ რითი მოგაქვთ თავი?

ჯარჯი: არა ვართ ვერე ხელწამოსაკრავები, რატო, მაგის დედა ვატირე?! პირველი ვეროპელები აქ აღმოაჩინეს. ოქროს პირველი საბადო, ღვინის სამშობლო, ღვთისმშობლის კვართი, დამწერლობა...

ნიკუშა: აუ გააჩუმეთ, რაა?!.

საბა: მე მაინც დარწმუნებული ვარ, რო ყველაფერი კარგად იქნება, კი, ის მიწებიც დაბრუნდება, ის ხალხიც... აი, ნახვთ თუ არა.

ნიკუშა: ვაი შენ პატრონს. რაღაცა ზოგიერთი ბნელი მამოსავით მელაპარაკება. „ყველაფერი კარგად იქნება?!“

რომელ სახლმწიფოზე მელაპარაკებით, შენი ქუჩა და ეზო ვერ დაგილაგებია. რა იქნება კარგად?!

საბა: ბიჭო, რა არი, იცი?! აქ, ამ ქვეყანაში, მართლა არის რაღაც, რასაც ხელით ვერ შეეხები და არც სახელი ქვია, მაგრამ სულ გექაჩება. ეს შენც იცი, მაგრამ არ გინდა, რო აღიარო...ოოო?! აღარ მინდა, თორე ისევ სხვა მხარეს წავიდა ბაზარი.

ნიკუშა: იცი რაა, არაფერი სხვა მხარეს არ წასულა, რატო გიტყვებათ რაღაცეების აღიარება. ეს კაცი რო არ ჩამოსულიყო, ერთ სუფრასთან დაჯდებოდი? არ დაჯდებოდი. იმიტომ რომ თქვენ ხართ და-„ქოც“ „ნაც“-ებულები. ორ ნაწილად გაყოფილი საზოგადოება, რადიკალები, არადა, მე თუ მკითხავთ, ზუსტად ერთნაირად გამოსირებულები და ბნელები ხართ ორივე მხარეს, ზუსტად.

გია: ბიჭო, შენ რომელ მხარეს ხარ? ეერა თქვა, ინკარნაცია თუ რაო? რომელ მხარეს ხარ?

ნიკუშა: დმერთმა დამიფაროს, რო თქვენსავით პრიმიტიულად ვაზროვნებდე. არც ერთ მხარეს, ეხლა გაიგე?

გია: წედან არა თქვა, ჩაჯმული ვარო, აჰა, ჰა, ჰა.

(შეზარხოშებულის უფრის წევრები ცრემლებამდე იცინიან).

ზურა: კაი, კაი! გეყოფათ. აგერ ერთი მშვენიერი მანდილოსანი გვიზის სუფრასთან. ახლოს თუ არა, შორიდან მაინც ყველა ვიცნობთ და მისი სადღეგრძელო მინდა შევსვა. ჩვენ საამაყო თინათინ ჩადუნელს გაუმარჯოს, არაჩვეულებრივ დედას! ცოლს და სახელოვან ექიმს.

– გაუმარჯოს! გაუმარჯოს! – *(აყვებთან სხვებიც).*

თიკო: დიდი მადლობა.

ნიკუშა: თქვენ რომელ მხარეს ხართ უკაცრავად?

თიკო: რავი, არც ერთ მხარეს

გია: აუ, ყველაზე მეტად მაგ ხალხის არ მესმის. ჩემი დაც მასეა და სულ აფერისტს ვეძახი.

თიკო: მაგის გამო ჩემი ქმარიც სიაფანდს მეძახის.

გია: აუ მაგიტომ მევასება ასე ლადო, ჯიგარია!

დიმა: თიკო, არ გვეტყვი ერთ-ორ სიტყვას? არ გვინდა ეს

ვის მხარეს ხარ, ისე გვითხარი რამე?

თიკო: იცი რა... კარგი, გეტყვით, ერთმა ჩემმა პაციენტმა ეს წიგნი მახუჭა. მთარგმნელია და რამდენიმე დღეა, ამით ვცხოვრობ *(ამოიღებს წიგნს)*.

გია: ეს წიგნი უნდა წაგვიკითხო?

თიკო: ჰა, ჰა, ჰა, არა, არა, ნუ გეშინია, ერთი ციტატა...

გია: ციტატა შეიძლება, აბა გისმენთ.

თიკო: *(სათვალეს გაიკეთებს და წიგნს გადააფურცლავს)*.

„სამყაროში ყველაფერი ადამიანის „ყოფნისთვის“ არის, და სადარდებელი სწორედ ისაა, თვით ყოფნა რისთვისღაა?

რა სასაცილოები არიან ისინი, რომელთაც თავიანთი ყოფნა იმ რაღაცის იარაღად უქცევიათ, რაც თვითონვე მათი ყოფნის იარაღია“.

ცოტა ხანს სრული სიჩუმე ჩამოვარდება. თიკო სათვალეს მოიხსნის და წიგნს და სათვალეს უხერხულად შეინახავს ჩანთაში.

– *ბრავო! ბრავო! აბა სიმღერა სიმღერა! – ახმაურდებიან უცებ ერთად ისევ სუფრის წვრები.*

საბა ვიტარას აიღებს და სიმღერას იწყებს, სხვებიც აყვებიან.

თიკოს ტელეფონი ურეკავს, სუფრიდან დგება და ოდნავ გვერდზე გადის.

თიკო: ხო, ლადო, რესტორანში ვარ... ჩემი ძველი მეგობარი ჩამოვიდა და დაგვპატიჟა... ამერიკიდან... ხო არ გამომივლი? იცი, რომელ რესტორანში ვართ?!.. რუდიკოს ბიჭის ქორწილი რო იყო, ხო, ხო... ზარი გამომიშვი და აა?! აქვე თუ ხარ, ამოდი, გაეხარდებათ... გიაც აქ არი. კაი, მაშინ ჩამოვალ... არა, არ მინდა დარჩენა. მეც დაღლილი ვარ. უკვე მოვდივარ.

რა უნდა ეთქვა?! 25 წელია აქეთ არ ყოფილა... არც ერთ მხარეს არ არის, არა, არც „ნაცია“ და არც „ქოცი“, ხო, ჩემსავით ეგაც სიაფანდია... რა ვიცი. 30 წელი არ მყავდა ნანახი. პრინციპში, კარგად ვერც გავიხსენე... ეტყობა, ძალიან ბევრია 30 წელი. კაი, რო გნახავ, მერე მოგიყვები... კი გავიხსენე, მაგრამ ვერ ვიცანი.

*თიკო სკამის საზურვიდან ღაბადას მოხსნის და
ფეხაკრეფით წავა გასასვლელისკენ, საბა შეამჩნევს,
მაგრამ არ გაეყვება, მხოლოდ თვალს გააყოლებს
ბოლომდე.*

დასასრული